

{ אז נדברו }

פרשת דברים תשפ"ב | לסדר: "יוסף ד' עליכם ככה אלף פעמים" | גליון מס': 568

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

אבאלע: מפני ידך בדרך ישתתף!!! אתה בודדת אותי מכל העולם...

אחד הדברים המביכים ביותר בימים אלו זה להסביר מה חסרנו!!! מה חסרנו שאין לנו את בית המקדש... אבל אני רוצה להיות כנה... אני לא יודע מה חסר לכם... אבל אני יודע מה חסר לי...

אבא שבשמים: משעמם ליו!!! משעמם לי בעבודת ה'!!! אני לא מספיק מחובר לעבודתך...

ויש לי נס שלכל הפחות אני מבין ש... שזה לא אמור להיות משעמם... אני מבין שעבודת ה' זה משהו מאוד מאוד חי ותוסס ומלא רגשות עמוקים ביותר... אני מבין שיש פה משהו... אבל אני לא מרגיש אותו!!! וזה מה שחסר לי... אני מגיע כל בוקר לתפילת שחרית ומנסה להתניע... מנסה להתרכז... מנסה לתפוס חיזוק... פעם אני מצליח פעם לא... אבל איפה? איפה ה"חכו ממתקים וכולו מחמדים זה דודי וזה רעי" הרי אבא שבשמים... לענייני החומר אני יודע להתחבר... יודע להשקיע... לכסוף ולהשתוקק להנאות העולם הזה... ואילו כשאני קורא מגילת איכה או לחילופין שיר השירים... אני מרגיש שיש פה משהו לזה. משהו רותח. ותכל'ס... אני לא... לא מרגיש את זה... וזה!!! זה מה שחסר לי... על אלה אני בוכיה!!! זה מה שחסרנו!!!

כבר כתבתי כאן בעבר... שבאיכה רבה חז"ל מגלים לדור שלנו... שיש לנו קלף מיקוח מאוד חזק...

המדרש מספר: משל למלך שנשא אשה ואמר לה: אל תדברי עם השכנות שלך... היות ואת אשה חשובה והן נשים כפריות פשוטות... שלא יהיה לך שום קשר איתן!!! אל תבקשי מהן ואל תשתפי אותן בכלום... אל תיצרי איתן שום קשר... טוב!!! יום אחד אותה אשה חטאה כלפי המלך... והמלך החליט לגרש אותה... היא לא התווכחה... היא הבינה שהעונש הזה מגיע לה ביושר... הצדיקה את הדין ויצאה מבית... **כעת... לאן פניה מועדות?** היא התחילה לחפש מישהו שמוכן לקבל אותה... היא דפקה אצל השכנה... השכנה רק ראתה אותה בקוקר ומיד טרקה לה את הדלת בפרצוף... מה... שאני אתייחס אלייך? כל השנים היית סנובית... לא דברת איתנו בגינה... לא שיתפת אותנו בכלום... ועכשיו את רוצה שאני אתייחס אלייך?? הלכה האשה וניסתה לדפוק בדלת השניה... וגם שם אותו דבר... השכנה פתחה את הדלת ורק ראתה אותה והתחילה להרים עליה צעקות... בוקר טוב... נזכרת בנו?? איפה היית עד היום?? לא רוצים איתך קשר...

אותה אשה גרושה לא ידעה מה לעשות עם עצמה... היא חזרה למלך עם דמעות ואמרה לו: יש לי טענה כלפיך!!! נכון... גרשת אותי בצדק... עם זה אני לא מתווכחת... אבל!!! **בגללך אין לי לאן ללכת!!! אתה הוא זה שבודדת אותי מכל העולם!!!** אתה זה שהזהרת אותי שלא אצור קשר עם אף אחת מהשכנות... ועכשיו שגרשת אותי אף אחת לא רוצה להתייחס אלי **בגללך** בגלל הנאמנות שלי אליך... ואם כך דין הוא שתחזיר אותי בחזרה ולו בגלל שאין מי שיקבל אותי זולתך

אומרים חז"ל זה הפשט בפסוק: "שמעו כי נאנחה אני, כל אויבי שומעי רעתי ששו **כי אתה עשית!!**"

אומרת כנסת ישראל לפני הקב"ה: מילא חטאתי וגרשת אותי... **אבל אף אחד לא מוכן לקבל אותי**... כי אויבי שומעי רעתי ששו... שמחים לאדי... צוחקים עלי... ולא מוכנים לקבל אותי... ולמה? **כי אתה עשית!!!** אתה הזהרת אותי להתרחק מהם... אתה הופעת בהר סיני- הר שירדה שנאה לעכו"ם עליו... אתה ציפית ממני שאהיה יהודי גאה ושמוך שמתרחק מהגוים והיות ואתה בודדת אותי מכל העולם... אז אנא... השיבוני ה' אליך... גם אם קצפת עלינו עד מאוד... אבל אין לי לאן...

כלפי מה הדברים אמורים???

אבא שבשמים... אני משועמם בעבודת ה'!!! לא מרגיש מספיק מחובר לעבודת ה'... חסר לי טעם בלימוד... חסר לי גישמאק בפנימיות וצניעות יהודית... למה?? למה זה חסר ליי? כנראה שאני לא מספיק משקיע נכונות בעבודת ה'... אבל לא!!! לא זו הסיבה היחידה!!! יש עוד סיבה!!!

זה שאין לי מספיק גישמאק בעבודת ה'... זה עדיין לא סיבה שאהיה משועמם... אתה יודע למה אני משועמם? **כי אתה עשית!!!** אתה בודדת אותי מדור 2022... אתה הוא זה שאמרת לי להתרחק מהרשת... להתרחק מוואצפ... להתרחק מכל מיני מושגים שהכל רץ שם ואני לא... ותכל'ס... נהייתי משועמם... כי פעם... מקסימום לא היה לי חשק ללמוד... הייתי הולך לפטפט בין מנחה למעריב... פעם אם לא התאים לי להישאר בכולל הייתי הולך לעבוד כנפח או סנדלר... אבל היום?? מאוד קשה למצא משהו באמצע... אם אני לא מחובר לעבודת ה'... אני מוצא את עצמי מבדוד... כי החברה והממצב והעקשען והנייעס זה שם!!! שם אצל השכנות האלו שהזהרת אותי להתרחק מהם... משפחת וואצפ... אין משהו באמצע... כי פעם היינו מפטפטים ביחד בין מנחה למעריב... אבל היום הכל עבר לרשת... כל החברים מצייצים בוואצפ... כל המידע שם... כל הנייעס שם... כל הקניות דרך הרשת... כל החיים שם... (אם כי זה לא באמת ככה... אבל ככה הם מנסים לשדר ומצליחים לשכנע אותי ברגעי

חולשה) ואני מוצא את עצמי קרח מכאן ומכאן... מצד אחד אני יושב מול הדף גמי ולא מספיק מתחבר... ומצד שני אין לי לאן!!! כי אתה עשית... אתה אמרת לי להתנתק מהם... מילא היית מרשה לי לקנות מכשיר... לא הייתי מתבכין שאני משועמם... הייתי דווקא מאוד עסוק... עסוק בכל השטויות וההיסח דעת האפשריים... אבל את זה אין לי... למה? כי הזהרת אותי להתרחק מה"שכנות" המקולקלות האלו של הרשת והוואצפ... ומצד שני אני יושב פה בבית המדרש ולא מספיק מתחבר!!! אז אנא ה'... פתח לי נועם ורצון לפתוח שערי רצונך... לבלתי תהיה סגור ממני... תן לי מתיקות וערבות נועם התורה... אני יודע שבימים כתקנם לא מגיע ליו!!! אבל מה אפשר לעשות שאין לי לאן... כי כיום כשמעמם לי בבית המדרש ואני יוצא החוצה... זה לא כמו פעם... פעם מקסימום הייתי משועמם הייתי יוצא לשכנים ומפטפט איתם... אבל היום מי משועמם בבית המדרש... מה שמחכה לו בחוץ זה רק השכנים המקולקלים שאתה לא מרשה לי לגלוש איתם... אז אנא... כעת קדשנו במצוותיך ותן חלקנו בתורתך שבענו מטובך ושמח נפשנו בישועתך...

ניתן לקבל את הגיליון בפקס
באמצעות שיחת טלפון:

079-5319191

נודה להשתתפותכם
בהוצאות הגדולות!!!

בבנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא

(ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת

להחזר מס (סעיף 46)

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי: 052-7683095

תודה מראש!!!

כשנמחק חומר יקר במחשב... מה זה אומר לי ? ! ?

שבוע שעבר התבכיינתי שנפל לי המחשב ונמחק לי כל החומר הספציפי שנכתב בשבוע שעבר!!! היות וזה קרה ממש דקות ספורות לפני הוצאת הגיליון הייתי בסערה וכתבתי את זה בעלון... ויהי אחר הדברים האלה כשוק הסערה ונרגעתי קמעא... פתאום תפסתי את עצמי מה אני משגע את הציבור... מה כולם צריכים לדעת מה קרה למחשב שלי... יכולתי לכתוב עקב תקלה וכו' וזהו... אבל טוב... אחרי שזה כבר נכתב לפחות אעשה מזה קצת "פרנסה". קעת אשתך אותך בהתמודדות נורמלית של יהודי... איך לומדים כזו סוגיה!! ובכן: חמש דקות לפני שאני גומר את העלון... בארבע שורות האחרונות... בום... הכל נמחק... **קעת השאלה מה ה' רוצה???** המחשבות התחילו לרוץ בראש...

מי שמכיר את המחשב שלי... טוען בתוקף שצריך פשוט להחליף מחשב... והוא צודק!! אבל זה חיזור... כי בשביל זה... זה היה יכול לקרא חמש דקות לאחמ"כ... למה זה קרה חמש דקות לפני כן? אז ככה: ברגע שכל החומר הנכתב נמחק... הדבר הראשון שצריך לעשות זה שוב לעבור על התוכן של החומר... ולנסות להכריע בין שני צדדים קוטביים: או שזה חומר כ"כ מהותי וחשוב שיש לי **ניסיון** משמים שלא לכתוב את זה... ולכן צריך להתאמץ ולכתוב שוב ושוב **אוו!!! או שאדרבה**... זה שזה נמחק... זה אות משמים שזה לא רצונו יתברך... ולכן צריך למחוק אותו... (בוודאי לא לנסות לכתוב אותו שוב)... זה הברור הבסיסי שכל יהודי אמור לעשות ברגע שהוא מאחר אוטובוס או מחמיץ איזה הזדמנות וכדו'... והיות ואנחנו מאמינים שהכל משמים ואין מקרה... השאלה הראשונה היא: האם זה **אות** או **ניסיון!!!**

האם זה **ניסיון** משמים שלא נותנים לנו להגיע למירון וצריך להתאמץ... או שזה **אות** משמים שה' לא רוצה אותנו משם... הקושי... המחסום... הוא זה שדבר ראשון קורא לנו לעצור ושוב לחשב מסלול מחדש ולנסות להבין לאיזה כיוון זה נוטה... האם לכיוון של אות או ניסיון...

ובמקרה זה באופן ספציפי המסקנה שלי דווקא התפצלה... המאמר המרכזי שנכתב היה אפפסס... אני עצמי די התחבטתי בו... לא היה לי לגמרי ברור שזה טוב... וברגע שהחומר נמחק זה הצטרף אצלי לאינדיקציה שה' לא רוצה את המאמר הזה!!! וזה לא סתירה לרגע שהמאמר בדף 2 היה דווקא מאמר חשוב בעמידה בניסיונות שהסיבה ההגיונית היחידה למה זה נמחק זה רק בתור ניסיון... ולכן אדרבה... בעזה"ש אשוב ואתכונן אותו... כלומר: הנה לך דוגמא שזה לא שחור לבן!!! יכול להיות לך סיטואציה **אחת** שיש בה גם אות וגם ניסיון... **עכשיו!!! במקביל זה לא סתירה** שסו"ס הנזק הזה נעשה ע"י מחשב ישן ולא תקני... ממילא במקביל המסקנה הנוספת שמתבקשת זה פשוט להתייעל... לא לזלזל בשליחות שלי ולא להפקיר את התרומה בחבית רעועה שיתכן שלא תעלה שלום מן הבור...

וכעת אנחנו עוברים לשיקול הרביעי שמבחינתי הוא היה העיקרי: ה' רוצה שאני אקבל באהבה!!! לא אות ולא ניסיון... ה' רוצה שאני אהיה איתו גם אחרי שנמחק חומר של עמל רב ולא אתלונן ולא אתמרמר עליו... אז דבר ראשון אני מקבל באהבה... אבל רגע... אם זה אות משמים שמשוה לא בסדר... אז תעשה שינוי ואל תקבל באהבה... ואם זה ניסיון אז צריך להתגבר על הניסיון ברוב עוז ותעצומות וגם אז זה לא קשור לקבל באהבה... אבל שוב!!! זה לא סתירה... **סו"ס אני עצבני עכשיו!!!** הההלך לי החומר... זה לא כיף... מתחשק לי להתפרץ על מישהו... (ויש לך נס שלא היית לידי באותם דקות) בקיצור: זה לא כ"כ משנה אם זה אות או ניסיון... בין כך ובין כך באופן טבעי אני קעת עצבני... אז דבר ראשון לא להתעצבן... למה? כי אני מקבל באהבה!!! מה אפשר לעשות... לפעמים ה' רוצה את העלון שלי... לפעמים ה' רוצה **אותי!!!** אדרבה... זו מחמאה... לפעמים ה' אומר: תקשיב... אני רוצה אותך יותר מהעלון שלך... הנה... מחקתי לך עלון שלם... ויתרתי עליו... אבל בא נראה אותך!!! האם אתה איתי... מקבל באהבה ושמה איתי- עם ה'... (כלומר: שמח לעבוד את ה' אך שהוא רוצה ולא איך שאני הייתי רוצה ש-הוא ירצה... הרי אני חושב שה' רוצה את מה שנכתב בעלון אז נדברו... מה נעשה שה' משום מה הפעם רצה משהו אחר... האם אני מוכן לעבוד אותו יתברך כמו שהוא רוצה או רק איך שאני רוצה שהוא ירצה???) עכשיו: זה לא סתירה לרגע שאחרי שאני שלו ורוגע... לא עצבני ולא ממורמר... קעת צריך לעשות את השיקול הענייני ביחס לחומר הנוכחי... סו"ס הוא נמחק!! ומי מחק?? ה'!!! ולמה דווקא זה נמחק?? אה... אז קעת צריך לעשות את השיקול הנקודתי של אות או ניסיון כאמור...

והלאה... קעת נעבור לשיקול חמישי והוא **נזיפה!!!** לא אכחד שהרגשתי נזיפה... סו"ס זה קרה לי שניה לפני שהוצאתי את העלון... ובום... כאן המקום כבר לעשות חשבון נפש כללי... זה כבר לא אות ולא ניסיון ביחס לחומר שנמחק או לאוטובוס שחלף על פני... פה יש איזה תמרום מה ה' רוצה לעורר אותי באופן אישי כללי... **וזה כבר באמת לא קלו!** השילוב של נזיפה (קרי-עונש) עם קבלה באהבה... הוא נראה כמו סתירה מינימלית ובינה... כי לקבל באהבה זה שיא הקירבה... ואילו נזיפה זה סוג של ריחוק... ולשלב את זה די קשה!! אבל תתפלא לשמוע שגם את זה אפשר לעשות... עכשיו בינינו... להגיד לך שעשיתי את כל השיקולים האלו ופעלתי על פיהם?? לא יודע... עובדים על זה... אבל אם כבר כתבתי שנפל לי המחשב ונמחק לי חומר... וכולם צריכים לדעת מה היתה התקלה שבגללה יצא עלון משוחרר... אז על הדרך מותר לי לעשות מזה געשעפט...

כמובן שכל מה שכתבתי על המקרה של המחשב זה בסה"כ מדגם קטנטן לאינספור סיטואציות שקורות לנו בחיים... וברור לנו שהכל משמים ושום דבר לא קורה סתם!!! ולפעמים השיניים כואבות כי מדברים לשה"ר והרבה פעמים הן כואבות כי יש שם כמה טיפולי שורש שבחברתי להזניח אותם... לפעמים רוצים לעשות משהו טוב ויש מקלות בגלגלים בגלל שהיצר הרע לא רוצה שזה יקרה וצריך להתגבר על המניעות ולפעמים זה איתות משמים שה' לא חפץ בזה... מתי כך ומתי כך?? וכמה לצדד לכאן או לכאן?? זה כבר דינמיקה ושיקול דעת שתלוי בכל מקרה לגופו... ולא תמיד אנחנו יכולים להקיף את הכל... לפעמים צריך להפעיל שיקול דעת של גדול בתורה שיעזור לנו להבין מה ה' רוצה...

דבר אחד בטוח: לאבא שבשמים יש עסקים איתנו!!! הוא רוצה מאיתנו משהו!! לפעמים זה חיך... לפעמים זה נזיפה... לפעמים הוא רוצה לאותת משהו... ולפעמים הוא מזמין עוד מפגן של נאמנות... ולפעמים סתם ככה... הוא מצפה מאיתנו לאחריות פרקטית לנהוג בצורה יעילה ולא בצורה חפזית... המכנה המשותף בין כולם שלאבא שמים יש עסק איתנו... הוא רוצה מאיתנו משהו!!! ולך תדע... אולי אחרי כזה מאמר... אפשר לצרף אותו בתור סניף ולומר שהכל היה כדאי בשביל שיכתב המסר הזה...

עקב ימי בין הזמנים, לא יצאו גיליונות **מודפסים** בשייבות, הגיליון [המודפס] הבא יצא אי"ה בשבוע פרשת שופטים.

בבני ברק בלבד, ניתן להשיג גיליונות בודדים (בלבד), בכתובת, חזו"א 34 משפחת דרייפוס

מתוך רגשות הכרת הטוב, **מברכים את המפציצים היקרים, תלמידי שיעור ג' בשיבה קטנה** שעולים קעת לשיבה גדולה בעש"מ,

יתן ה' ובזכות זיכוי הרבים יעשו חיל ויתקשרו בעסק התורה בעבודת אהבה, ויגדלו ויתרוממו על כל המעשים בעבודת ה' ובקרבנתו,

מבחרים שמעוהדים למלא את מקומם וא ליצור

קשר

ניתן לקנות את הספר "וימאן"

העוסק בעקרונות הקדושה בדורנו וידע מה שתשיב' בכל הנוגע לתעצומות השליטה והחוסן של 'בן ישיבה' בדורנו הרדוד והנסחף מומלץ בחום לבן ישיבה גאה, לימי בין הזמנים, שמפגשים הרבה מאיתנו בהתחככות מול הבן דוד... הגיס... או השכן שלא מבין... או לא מפרגן... ולעיתים גם שלא באשמתי...

דע מה שתשיבו!!! בעוז ובאסרטיביות!!

(נ.ב. ספר זה מומלץ בחום גם לצעיר העדכוני המסלסל בשעריו והמעורה היטב בענייני העולם, אבל גם הוא שולט ברוחו ומתערט בתואר 'צדיק יסוד עולם', בזקפת קומה מסוא 'איננו גדול בבית הזה ממני' ודו"ק)

בכל הנוגע לרכישת ספר וימאן **בלבד!!!** ניתן להתקשר במס' 0556728458 (מס' פלא' זה יעודי רק להפצת ספר וימאן בלבד)

עקב הביקוש, גם בשבוע הבא, יהיה ניתן לקנות את הספר וימאן, בכמה בתי כנסיות בעיר בני ברק,

כאמור כל הרוצה ליטול חלק בזיכוי הרבים, ולמכור בבתי כנסת בשאר אזורי הארץ, יצור קשר במס' הנ"ל 0556728458 כמו"כ כל המעוניין ליטול חלק במכירת את הספר "וימאן" בימי בין הזמנים באזורי הפריפריה הגודשים בקייטנים, יצור קשר במס' הנ"ל,

כמה טיפים נקודתיים לבין הזמנים...

בחור יקר: כפי שסיכמנו: בבין הזמנים אתה מפסיק להיקרא בחור ישיבה... אין צורך!!! לא חייבים ללכת עם חולצת טריקו ולא מוכרחים בכח ללכת לכל המסלולים... והכי הכי: מותר להתפלל שחרית גם מוקדם... זה בסדר... אתה כעת לא ישיבוחר... אתה כעת וווק חרדי שמחויב לרצונו יתברך... בלי ססמאות ובלי ראשי תיבות...

לפניך כמה טיפים מעשיים נקודתיים לקראת בין הזמנים הקרוב...

בא נתחיל עם הבוקר... ובכן: מה עושים עם קריאת שמע של שחרית???

אז ככה: תקשיב טוב טוב... תשמע לי... תעשה בדיוק מה שאני אומר לך ואני מבטיח לך שיש לך שכר גדול בשמים על זה... דבר ראשון: מיד ביום הראשון של בין הזמנים אתה ניגש לאבא שלך ומבשר לו אבא... מהיום ההשכמה בבוקר בבית שלנו **זה עלינו!** אני לוקח את הפיקוד על ה"מקיץ נרדמים" בבית שלנו... (אין לך מושג אין אבא שלך ישמח לקבל חל"ת מהתפקיד ה"נחשק" הזה) זהו... אני לוקח אחריות על הפרוייקט!!

ובכן: בא תקשיב את התכנית... אנחנו הולכים לעשות פה כל בוקר **מואזין!** כן... מכל מלמדי השכלתי... כשהערבים רוצים לקום... הם מפעילים רמקול ומישהו מקרקר שם... ותוך שעה וחצי אתה רואה אותם פה באתר בניה... **אז הנה!!! זו התכנית:** בתחילת בין הזמנים אתה הולך וקונה בוקסות (באזור הששים שקל... אבא שלך יסכים... או שמסתמא כבר יש לכם בבית) ובכן: בלילה... לפני שהולכים לישון אתה כבר מכין את הנגן על שיר כזה סוער (ובעיקר מעצבן שלא יהיה חשש של "אל תשמח ישראל אל גיל בעמים...") ואתה מפעיל את זה על שעון שבת לאזור השעה 8.50 בבוקר... עשרים דקות לפני סוף זמן ק"ש... ואתה מפעיל את זה על שששיא הווליום... בוקסה אחת לתוך החדר... ובוקסה השניה בחלון לכיוון של הרחוב!! ככה "להגדיל השמחה..." שגם השכנים יזכו לקום יחד איתנו לק"ש...

ואז ויהי בחצי ה"לילה..." בשמונה וחצי לפנות בוקר... בבבום!!! תזמורת מחרשת אזניים קורעת את התרדמה בבת אחת... והעסק מתחיל לרוחש... אה... שכחתי להוסיף... אם זה לא יעזור... אז ליתר בטחון אתה מכין מראש שמונה כריות בצד... ונותן הוראה מראש לכל האחים והאחיות הקטנים... (אלה שקמים לפניך) חברה תקשיבו טוב... בשעה שמונה וחצי... ממתי שמתחיל המוזיקה... אתם מגיעים פה ומתחילים לעשות מלחמת כריות... בקיצור: בום... בום... כריות מתעופפות... מוזיקה רועשת... ואחרי עשר דקות משתרר שקט ואתה מקבל על עצמך עול מלכות שמים אמנם עם פיג'מה אבל גם באימה ובריאה ברמת ובזיע...
ואתה אחראי שכולם על הרגלים!!! צועדים בשורה עורפית לשיטילאך!!

אתה מרגיש נכון... אם היתה לך אמש מעידה רוחנית יתכן שאתה באמת משוקץ מרוחק ותועבה...

אבל זה לא סתירה לרגע!!! שבסוויץ אחד **כאן ועכשיו** בעיצומו של טיול או נופש... אתה מקבל החלטה על שינוי מעשי זהו- **והיום!!!! הוא אהוב נחמד קרוב וידיד...** זה בידך!!!! אתה יכול לשנות את זה ברגע אחד של החלטה... וקח בחשבון שהנדנד הזה יכול לקרות כמה וכמה (וכמה) פעמים בבין הזמנים אחד... רק דבר אחד: **אל תשאיר את הסכסוך!!!** **תדע לסיים אותנו!!!** פשוט תחזור בתשובה ותחליט שמחר זה לא יקרה ותעשה מצידך כל מאמץ לעמוד בזה ולא עליו המלאכה לגמור...

(כאן המקום להעיר במאמר המוסגר: שלמרב האבסורד יש כאלו שמתמודדים עם ניסיונות קשים ודווקא משתדלים לעמוד בהם בגבורה ומצליחים **אם כי לא** במאה אחוז... כי כמעט ולא קיים מציאות להתגבר במאה אחוז... והאבסורד הוא שגם הם מרגישים תחושה של "מרוחק משוקץ ותועבה..." **וכאן זה פשוט טעות בהבחנה!!!** זה שהיה לך מפגש לא סימפטי מול היצה"ר שנקרארע שונא ערל אבן וכו' זה לא אומר שזה אתה!! אדרבה... אתה זה שהתמודדת מולו בהצלחה חלקית... נא לא להתבלבל... הרבה פעמים דווקא אלו שמתמודדים בגבורה מרגישים יותר רע מאלו שנופלים בניסיון... כי הם יותר מתנגשים ברע... נא להבחין... זה שהיה לך היום מאבק מולבל תשקצו זה לא אומר שאתה משוקץ... מה שדברתי זה על מי שבאמת נפל ואמש היה זה משוקץ ומתועב שיש יום שאחרי שאם רק תרצה אפשר תמיד לעשות פרסה ולא לחכות לאלול...)

כידוע: **יהודי חייב לקבוע עיתים לתורה!!!** אפילו עני ובעל יסורים וגם... גם בחור רווק שכעת בבין הזמנים... עכשיו: תכל'ס... מה ללמוד בבין הזמנים???

תקשיב טוב טוב למה שאני אומר לך... זה ישמע לך מוזר...

אתה פותח את הארבע דפים שלמדתם בעיון בזמן קיץ האחרון! כן כן... את הדפים האלו המוכרים... לא אחרים... וכעת תעצום עיניים ותנסה להגיד את המשנה והגמ' בעל פה **מילה במילה** בהטעמה... מאי טעמא במנגינה של שאלה... אמר רבי יוחנן בהטעמה של תשובה... וכו' וכו'... (רק גמ', בלי תוס' וגם בלי רש"י) אתה תהיה המום שתוך שעה וחצי של חזרה מלמעלה אתה תגלה שאתה יודע לשנן ארבע דפי גמ' מילה במילה!!! (אתה לא מאמין?? תנסה...) יופי... אתה יודע מה קרה פה???

מהיום יש לך דיסק אונקי עם ארבע דפי גמ' שמצטרף איתך לכל נסיעה... ושים לב: זה דיסק דווקא לא נשלף... זה בתוך הראש!!! מכאן ואילך איפה שאתה נוסע ואיפה שנתקעת ובאיזה אוהל שתקעת... ברגע שנזכרת שאתה יהודי ואתה צריך ללמוד תורה... אתה פשוט עוצם את העיניים... משעין את הראש על איזה עמוד ומתחיל לגרוס!!! לגרוס את הארבע דפי גמ' שלמדתם בזמן קיץ האחרון... פשוט אומר אותם מילה במילה... (בלי שום הערות ותוספות...) אתה תמצא את עצמך מרוכז לגמרי לגמרי במשך חצי שעה תמימה!!! (לגרוס בעל פה זה משהו שמצריך ריכוז... וזה בדיוק מתאים למצבי ביניים כאלו) תחשוב שזה קרה פה... למדת היום ארבע דפי גמ' בתנאי שטח מינימליים... (עכשיו אם ראתי כי טוב הוא... אתה יכול לשחזר את החצלה המסחררת הזו גם בייחס לשמונה דפים שלמדתם בעיון בחורף האחרון...) מה שבטוח: לקבוע

אחרי שחרית כמובן תחזור לישון... אחרי כזו חגיגה אתה באמת צריך לנוח... **עכשיו צחוק צחוק...** זה נראה כאילו אני מארגן לכם פה הפעלה לבין הזמנים... **אז זהו שלא!!!** תדע לך שהרעיון שלי הזה זה בכלל לא בדיחה!!! זה הרבה יותר רציני ממה שאתה מדמיין... **אתה יודע למה??** כי לראות בחור ישיבה ישן בזמן ק"ש זה **תשעה באב בשביל ההורים...** וגם בשביל הרבש"ע... ואבא שלך נאלץ לשחוק שפתיים ולא להעיר אותך בכח אפילו שמעיקר הדין "מצערים אותו ומעירים אותו..." ואני מנסה להציע רפורמה בעניין... מי אמר שזה תפקיד של אבא שלך???

אתה!!! מהיום אתה לוקח את הפיקוד... אתה יכול לעשות את זה עם הרבה מצב רוח עם שירים וריקודים בתוספת מלחמת כריות... (עליו!!!) עלי העבירה!!! אם מישהו יבא אליך בטענות אין אתה מעיז להתעורר עם שירים ואין אתה מעיז לעשות צחוקים לפני התפילה... תשלח אותו אלי... אני אסביר לו את הרקע הכללי... אני אסביר לו מה האופציה השניה ובאיזה שעה) את מה שאתה יכול לעשות עם צחוקים... אם אבא שלך יאלץ לעשות את זה... אתה יודע טוב מאוד לאיזה טעם מר זה יכול להיגרר... ממילא זו מצוה גדולה!! (כמעט חוששני לך שאתה פטור מפסוד"ז לחד שיטתא בשו"ע דס"ל שכל שעומד לתפילה מתוך שמחה של מצוה פטור מפסוד"ז... לא למעשה אבל כן להלכה!!! שתפנים מה אתה יכול לעזור בבית אם רק תכניס את עצמך לתמונה ולא תשאיר את אבא שלך בזירה)

נעבור לטיפ השני... ובכן: כל טיול וכל יציאה... כשאתה מארגן את התרמיל אל תשכח להצטייד עם ערכת חירום שנקראת **תשובה!!!** כן... תשובה!!! אבל רגע... שלא תבין לא נכון: יש שני סוגים של תשובה... יש תשובה שהבי"ת בניקוד סגול ויש תשובה שהבי"ת בקמ"ץ... התשובה בסגול זה עשי"ת של חודש אלול... על זה אני לא מדבר... כי אל תשכח... אנחנו כעת בחודש אב... אני מדבר על תשובה בקמ"ץ... פשוט לחזור בתשובה... **הרי כן: מסתמא יקרה זה קורה במשפחות הכי טובות...** תהיה איזה מעידונת קטנה בבין הזמנים... זה יכול להיות קימה מאוחרת... או נפילה נקודתית בשמירת עיניים... או בזבוז זמן מחריד כל אחד ברמה הרוחנית שלו... **אבל לא להיבהל!!!** בשביל זה יש לך ערכת חובש שנקראת תשובה... ואתה פשוט הולך לפינה ומסתודד שתי דקות עם הרבש"ע... מבקש ממנו סליחה על מה שקרה... מחליט לעשות שינוי נקודתי לשעות הקרובות וזהו!!! "עשיתי תשובה ונתפייסתי עם קוני..." **ואל תזלזל בעצה הזו כי היא בנפשנו!!!** שתבין: כמעט כל המדרונות התלולים ברוחניות מתחילות מהרגשה דפוקה של מעידה נקודתית שמכאן ואילך כבר אין לי מה להפסיד ואז מתחילה ההחלפה...

אז זהו!!! שלא צריך להיבהל מהרגשה כזו... בדיוק על זה הרמב"ם מתבטא: **אמש היה זה שנאו לפני המקום, משוקץ מרוחק ותועבה, והיום הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד ועושה מצוות ומקבלין אותם בנחת ושמחה.** בקיצור: תזכור טוב את לשון הרמב"ם... אמש היה זה שנאו לפני המקום **משוקץ מרוחק ותועבה...** אוי אוי אוי... אתה לא צריך שאני אסביר לך... מי כמוך מכיר את התחושה הרעה הזו אחרי מעידה רוחנית... והרמב"ם לא מכחיש!!! כן...

רק פעם אחת בבית. זהו... נכון לחודש הקרוב העכבר כל היום רץ לה בחלומות... נכנס לה במחשבות... כעת היא צריכה "תהליך שיקומי" לכל דבר עד שהעכבר הזה יפסיק לרצד לה מול העיניים... היה או לא היה? מובן או לא מובן?? אז זהו!!! שצריך לדעת שעל אותו משקל בדיוק:

כמו שיש עכבר לנשים... ככה יש עכבר לגברים... וזכיתם ויש לכם בבית בחור ישיבה טהור ושמור... ואתם בספונטניות ובתום לב רוצים ללכת לטיול במקום לא לגמרי נקי... ואתם מצידכם לא מבינים מה כבר יכול להיות... אז זהו!!! שאם הבחור הטהור שלכם פגש שם עכבר אחד... זהו!!! זה הכל... אתם מצידכם המשתכם הלאה... אבל אצל... העכבר הזה ממשיך לרצד מול העיניים במשך כל חודש אלול... וחבל!!!

אם הייתם מעלים על דעתכם איזה נזק אישי יכול להיגרם לבחור בן עליה מטיול אחד תמים בחופש... הייתם נזהרים שבעתיים!!! אז בשביל זה אני כאן... לשמש לו כ-פה!!! (הוא לא יגייד את זה... הוא רק יחייך חיוך גדול מתחת השפם כשהוא יקרא שורות אל... ויש סיכוי קלוש שהוא יסיים להודות שאני צודק) אנא... נא לא להקל ראש במידע שהעברתי... אין ברירה... חייבים לפתח רגישות לכל מיני דברים שנמצאים בבית שאתם מצידכם כמעט ולא רואות את זה מול העיניים... הרי אצל הישיבוחר... דווקא בגלל שהוא כזה שמור זה עלול לרצד לו מול העיניים כמו עכבר לכל דבר... וחבל!!! קצת רגישות ותשומת לב... מה שכן... אני מצדי מבטיח שאני יותר לא אזלזל בעכבר שנכנס לתוך הבית ואתן במקביל תבטיחו לעשות הכל להוציא מהבית כל סממן לא נקי או כל מפגש משפחתי שעלול להכניס צפרדעים לא רצויים לראש הנקי של בנכם... ודי בה...

ואסיים במשפט שר' עזריאל טאובר זצ"ל היה אומר: בשביל להגיע ל"אני לדודי ודודי לי" של אלול... בשביל זה צריך קודם לפגוש את ה-אני!!! את ה"אני" הזה אנחנו פוגשים ומתחככים מולו בגודל טבעי בבין הזמנים... ואז יש לנו את האפשרות לקחת אותו לדודי... אנא ה'... שישאר משהו מה"אני" הזה... שאני אהיה מוביל ולא מובל... שהאווירה הרחובית לא תקשור אותי לאיזה חבל ותגרור אותי... שאשאר אני!!! הרי אני מצדי מאוד רוצה להיות טוב... רוצה להיות נאמן אליך... כל מה שנדרש ממני זה להיות אני!!! אנא ה'... תן לי את התעצמות להישאר המנהיג... ואז שוב אשוב בחודש אלול ואגיש לך באהבה את ה"אני" -- לדודי!!!

האלו?? מה זה הסלנגים האלו? הביגוד הזה?? ובינינו... אני ואתה במקרה יודעים שזה בסיידר גמור... זה בסה"כ מה שהולך היום זה לא משליך על האישיות שלך... אבל רחמנות!!! יש פה משהו שלא מספיק מכיר את הניואנסים האלו... יש פה הורים שמחפשים מסר מרגיע שהילד שלהם בקו... ומי ירגיע אותם??? פה צריך את יוסף שישלח לאבא שלו עגלות או יוציא לו שטר כתובה ויגיד לו: זה בסדר אבא!!! נשארתי יוסף הצדיק... בשביל זה אל תהיה קמצן... מידי פעם תשחרר להורים מסרים מרגיעים... זה בסדר... זאת עשו וחיו את האלוקים אני ירא... לכן הייתי ממליץ: תשב ותלמד **גם** בבית!!! אל תתנגד גם להפגין פה ושם יראת שמים... לא ביקשתי שתשחק אותה... את היראת שמים שיש לך תראה אותה... תופיע איתה... קצת התחשבות בהורים שצריכים קצת קונטרה לכל ההופעה המטעה והלא מרשימה של דור 2022...

ורק מילה אחת אחרונה: תדע לך שההורים שלך הם גדולי ישראל!!! כל ההבדל בין גדולי ישראל לבין ההורים שלך... שגדולי ישראל הם גדולים לכל עם ישראל ואילו ההורים שלך הם גדולי ישראל בלעדיים שלך!!!

כלומר: אני לא אבוא לאבא שלך להתייעץ איתו... כי הוא לא גדול הדור ואין סיבה שה' ישלח דרכו את הדעת תורה בשבילי... אבל בשבילך הוא אבא!!! ובתור אבא הוא שותף של ה' ועצה טובה של אבא או תחושת בטן של אמא זה בשבילך זה גדולי ישראל!!! כל מה שהם אומרים לך בייחס אליך... זה לא צחוק!!! אם תגיד לי לא לנסוע לנחל הדרג'ה כי הלב של אמא שלך מנבא לה שחורות... עזוב אותי... התחושות של אמא שלך לא מחייבות אותי ולא רלוונטיות בשבילי... אבל בשבילך באופן ספציפי זו דבורה **הנביאה**! כי היא שותפה של ה' ביצירתך!!! לכן נא לא לזלזל בברכה של אבא ואמא שלך... לא לזלזל בתפילה שלהם ובדאי לא בעצה טובה שלהם... גם אם אף אחד לא מחכה אצלם בתור לעצה ותושיה וברכה ותפילה... עדיין הם גדולי ישראל **שלך**!!! הם הפועלי ישועות שלך... ותנצל אותם בעודם בחיים... ולכבד אותם זה קיום מצוה חמורה שבחמורות... הם הגדולי ישראל- שלך...

ונסיים בהערה נחוצה והפעם להורים!!! ובפרט לעזרת נשים שבבית... לתשומת לבכם: לשיבוחר השמור והטהור... דווקא מהמקום הנקי והשמור שלו... כתוצאה מזה יש לו רגישויות מסוימות... שבאופן טבעי לבני בית אין מודעות טבעית לזה ונדרשת מכם לפתח תשומת לב אישית... כי הוא לא מעצמו לא יגיד את זה... ולכן אני משמש לו כ-פה...

בתור דוגמא: רק לשבר את האוזן: סיפרתי פה בגיליון שלפני שבועיים ביקר אצלי עכבר בבית... טוב... כל זה הסטוריה!!! מאז עברו כבר שבועיים... ניקיתי את השטח... לא נשאר זכר לאותו עכבר... אבל אל תשאל!!! אשתי לא סיימה עם העכבר... היא עדיין לא רגועה... היא עדיין כל הזמן "רואה" בעיני רוחה עכברים מסתובבים לה במטבח ובחדרים... ואני כמו גבר מנסה להסביר לה בשפה של גבר: תקשיבי... יהיה!!! היה עכבר... היה פעם... אבל זהו... נגמר... היה... בא נעבור למאזין הבא... למה את נשארת תקועה שמה בעכברים??? **נ... הוי גבר שכמותך... לך תסביר כזה דבר לאשה**... מתי תבין שלאשה מספיק לדעת שהיה עכבר

עיתים לתורה זו חובה!!! וכבר הזכרתי: לימוד "חוק לישראל" לא מתאים לבחור ישיבה... אבל אני כעת לא בחור ישיבה... אני כעת רווק יהודי עם כיפה על הראש שחייב לקבוע עיתים לתורה... אם אצליח ללמוד גמ' מה טוב ואם לא מקסימום נלמד "חוק לישראל"...

וכעת נעבור לנושא הטעון שנקרא כיבוד הורים... ובכן: במקום להתחיל להתפלסף וללכת בין הטיפות... בא נסכם את זה במשפט אחד קצר וקולע: מקובלנו מרבתינו הראשונים: **שבכיבוד הורים יש כביכול דין "עדים זוממין"!!!** ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאביו... כל הצרות והדאגות שאתה כעת עושה לאבא שלך הבן שלך הולך לעשות לך... (אא"כ תזרזר לעשות שינוי ואז תפטר מדין מודה דקי"ל "פרט למרשיע את עצמו...") ואידך זיל גמור... אני לא בטוח שאתה מבין מה המשמעות של המשפט הזה כי אני לא יודע אם פגשת אי פעם מה זה דאגה אמיתית... **אבל שלא תדע!!!** אבל בכל זאת תנסה לדמיין בעיני רוחך 20 שנה קדימה... תחשוב שיש לך ילד קצת פיזי וחסר אחריות והוא מתעקש לנסוע לטיולים בלעדיך... וכבר שלוש שעות שהוא לא עונה בפלא'... (לדאבונו הרב יש כעת משפחת קליינרמן שליבם נפתק כבר למעלה מ-120 ימים בחרדה לשלום בנם... זה אמנם סיפור טרגדי במיוחד שה' יעזור ויהיו בשורות טובות... אבל לא צריך להגיע רחוק...) מידי בין הזמנים יש אלפי הורים דואגים שהילדים שלהם יוצאים לטיולים ולהורים יוצאת הנשששמה בדאגה... **נ... ואני לא מאחל לך דאגה שכזו!!!** ויתירה מזו: אני גם לא מאחל לך אי כיבוד הורים גרוע שכזה! לכן מה? לא יודע מה... תשבור את הראש... מצדי תתקשר כל חצי שעה לאמא שלך ותרגיע אותה ותעדיך אותה בדיוק מה קורה... ותקפיד בקנאות על כל כללי הבטיחות לא בשבילך!!! **בשבילם!!!** אתה לא צריך... אתה מלאך... בפרט שאתה מבין תמיד יותר מכולם... אבל מה נעשה שההורים שלך "לא זכנו" והם דואגים... ולו בשביל הדאגה שלהם תקפיד על כללי הבטיחות ובקנאות!!! **אגב: סתם לשבר את האוזן:** למי שלא יודע... במקווה האר"י יש שני בורות... יש בור אחד שבו כולם טובלים שזה נקרא מקווה האר"י... אבל למעשה... האר"י עצמו טבל בבור אחר... מה יש???

אמא של האר"י חששה לבריאות שלו... ולכן בשבילה הוא לא טבל!!! אז הוא טבל במקווה של כיבוד הורים... (אני בטוח שהאר"י מצדו היה טובל אבל אם אמא חוששת אז הוא לא טבל ורימה אותה שלא טבלתי... אלא הוא באמת טבל אבל במקווה של כיבוד אב... וממילא כל פעם שאתה הולך באיזה מסלול ואמא שלך מתחננת לפניך שתקפיד על כללי בטיחות מסוימים... תגיד לחברה: חכו רגע... אני קופץ לטבול במקווה האר"י... כן!!! אתה כעת טובל במקווה האר"י... ולא סתם אלא עם כוונות האר"י... לשם כיבוד הורים!!!

ואם הגענו לכאן... אז עוד מילה אחת נוספת על דאגה מסוג אחר:

כבר הוזכר כאן פעם... שההורים לא תמיד מעודכנים ב"מה שהולך היום" וישנם דפוסים התנהגויות של צעירים שמדליקים להורים נורת אזהרה... רגע רגע... מה קורה פה?? מה זה השירים

פרק ד': הכניסה למקדש בשאון ליל... וההפתעה לקראת חצות...

אם אתה זוכר בשבועות האחרונים ליוני את הטיוול השנתי של כיתה ב' וג' עם הרבה יצחק... היעד הסופי היה בית המקדש... אמנם באמצע נפל המחשב ונמחק חלק מהסיקור העדכני... והתלבטתי רבות האם לשחזר שוב את הסיקור שכתבתי בשבוע שעבר... כי... תכל'ס הם כבר המשיכו הלאה... הם לא חיכו לי... אז נעשה משהו באמצע... עכ"פ נעצרנו בשעת דמדומים... במרחק של קילומטרים ספורים בלבד מירושלים... הספקנו לשמוע את ציר דלתות ההיכל שנסגר... והספקנו לכיין ולהתפלל תפילת נעילה עם אנשי מעמד...

תכל'ס השקיעה מתחילה להתקרב... הרבה יצחק התחיל לזרוז את הילדים... אני מעדיף לתחילה שנספיק לטבול לפני השקיעה לשם כניסה לעזרה... (אין אדם טהור נכנס לעזרה אפילו טהור עד שיטבול... והערב שמש זה לוחא דמילתא לכל מי שאולי ראשון) האצנו את ההליכה והנה... הגענו לאחת המקוואות הענקיות בסוף הדרך!! המקווה שמכניסים לת על אם הדרך... (ששם מטבילים את הסוסים והחמורים מדובר במקווא היו שם עוד המון המון אנשים חוץ מאיתנו שגם הם רצו להספיק שקיעה... ק)... אם כיום עיקר הלחץ במקווה זה באזור שבע שמונה בבוקר... אז פעם עיקר העומס היה חצי שעה לפני הערב שמש... אוהו... ברוך ה' הספקנו כמעט ברגע האחרון... לאט לאט שקעה החמה... ניתן לראות בבירור את ההיכל מזדקר מול עינינו בגובה מאה אמה ואת עשן המערכה שמיתמר כמקל ועולה עד לשמים... אט אט החשיך היום...

עקרונית עד כה... כשהגיע חשיכה התמקמנו והתפללנו מעריב והלכנו לישון... כי לתחילה אסור לצאת בדרך בלילה... אבל הפעם לא!! הפעם אנחנו ממשייכים... נחשב למה?? הדרכים לציון מוארים באור יקרות!!! אל תשכח שכל האזור הזה מוצף בערי הכהנים וממילא כל מי שיש לו שמן של תרומה שנמסאה מביא לכאן ומדליק ברשות כהן... כך שיש אבוקות של אורה לאורך כל הדרך... וסתם ככה ע"פ רוב הדרך לירושלים אף פעם לא דוממת... בפרט!!! שבדיקו בהשגחה פרטית יצא לנו לעלות בליל (ערב) ראש חודש אב... והעסק רוחש!!! ניכרת תכונה רבתית לקראת עדות החודש... מידי חודש יש כאן אלפי עדים שראו את הלבנה בחידושה שעושים את דרכם להעיד עדות החודש... כך שהעסק עירני ותוסס ורענן כמו אמצע היום... אמנם אנחנו נמצאים בתחילת הסערה... כי רק הרגע היתה שקיעה ומי שראה את הלבנה בחידושה ראה אותה רק עכשיו (אנחנו לא יצאנו לראות את הלבנה כי הדרך לירושלים מוקפת בהרים שמסתירים... ירושלים הרים סביב לה וקשה לראות את הלבנה) וכעת העדים רק מתחילים לצאת כל אחד מהעיר שלו... ככל שניקפו השעות יהיה פה יותר ויותר עומס... אבל כבר... כבר ניתן לראות עדים שיוצאים בזריזות מהבית... והם כבר בדרך לבית יעזק...

והנה... ס"ט הגענו!!! הלב מחסיר פעימה... איזה שמחה... עומדות היו רגלנו בשערי ירושלים... עמדנו כמה דקות בעומס תנועה... לבנתיים רבה יצחק הראה לנו... אתם רואים פה את הבנין הזה ממשאל מחוץ לחומה?? נחששו זה זה?? **זה בבקשה!!!** כל הבנקים של ירושלים ממוקמים מחוץ לחומה... למה?? שלא תדעו ילדים... בבנק יש לפעמים כל מיני אנחות... משכנתא וכי... והעיר ירושלים היא **משוש** כל הארץ... לכן מי שרוצה לבדוק מה מצב המינוס... שיעשה זה את מחוץ לירושלים יזכו יותר

והנה נכנסנו... לכל ילד יש את האכסניה המיוחדת ששם המשפחה שלו מתארחת ברגלים... אבל עכשיו זה לא הזמן לביקורים... הולכים היישר לבית המקדש!!!! לפתע רבה יצחק נהיה דרוך... שקט... מה קרה??

ילדים... אנחנו הולכים להיכנס להר הבית!!! זה לא צחוק... זה בית של ה'... בהר הבית אין צחוקים ולא פטפוטים... ובאמת ככל שהתקרבו לבית המקדש ככה לאט לאט נהיה שקט כזה... גם הרבה יצחק לאט לאט התחיל להתכנס בתוך עצמו... ואז הגענו לכניסה!! לכניסה להר הבית... שקט!!! דממה!!! רגע... מה קורה פה?? מישהו בכלל נמצא בבית המקדש?? הורדנו את הנעליים ואת התרמילים... הנחנו אותם במקום מיוחד שמיועד לכך... (לא יכנס אדם להר הבית במקלו במנעלו וכי'... ו... ו... ונכנסנו!!! ואז מחזה מפעים נגלה מול עינינו הנדהמות!! אלפי אלפי כהנים לבושי בגדי לבן צחורים מהלכים בזריזות עצומה עקב בצד גודל... הלך חזור... והכל בדממה!!! דממה מלכותית... אימה ויראה... ה' בהיכל קדשו הסי!!! הס מפניו כל הארץ... בבת אחת כלנו קבלנו פיק ברכיים... והרבה יצחק לקח אותנו לפניה ובשקט בשקט הוא התחיל להסביר לנו מה קורה... אתם רואים שם מלא מלא כהנים נכנסים ויוצאים שם משמאל?? זה הכהנים של הבית אב שאוכלים כעת את בשר החטאת והאשם ושיירי המנחות שנאכלים ליום ולילה עד חצות... והנה אתם רואים ילדים פה ממול על שער הניצוץ... עומדים שם צעירים לויים בחורים מישיבה קטנה... הם ה"רובים" שניצבים בעשרים ואחד מקום שבהר הבית לקיים מצות שמירה על המקדש... (עליהם אנוחא אומרים מידי מעריב נוסח ספרד: מה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' **בלילה**)

חלפה חצי שעה... ולפתע מורגשת תכונה... ילדים אתם שמים לב?? מתחיל להיות פה... ככל הנראה מתחיל להתקרב חצות לילה ועד אז חייבים לגמור את כל הקדשי קדשים שנאכלים ליום ולילה... ו... וכנראה שהכנה בית אב לא מצליחים להשתלט על הכמויות של הקדשי קדשים (בעיקר בגלל שההליכה כ"פ קצר ואין מספיק זמן עד חצות) ולכן כעת מגיעה תגבורת של שאר כהנים מהמשמר כדי שלא ישאר אפילו פירור נותר... (סחר בבוקר נדע האם הם הצליחו... בבוקר עושים מדורה של נותר... לפי גודל המדורה ניתן לציין עד כמה הצליחו לגמור) מרגע לרגע הלחץ הולך וגדל... כנראה שחצות ממש ממש מתקרבת... ואז לפתע... אנחנו רואים מרחוק יהודי בעל הדרת פנים והוא רץ אלינו עם שקית גדולה... הוא ניגש לרבה... אתה הרבי של הילדים האלו?? תגיד לי: הם יודעים לשמור את ידיהם?? הרבה יצחק חייך חיוך גדול וקרץ לנו... בבקשה... אתה יכול לבחון אותם על כל משניות סדר טהרות בעל פה... (בדיקו לכבוד זה באנו לכאן... לכבוד הסיום של סדר טהרות...) אבל אותו יהודי היה קצר רוח... תעשו לי טובה... הקרבתי היום ששה כבשים תודה וכנראה קצת הפרזתי ולא לא הייתי לגמרי מחושבן... ותכל'ס... מתוך 240 חלות תודה נשארו לי כעת 22 חלות שאני חייב לגמור אותם בעשרים וחמש דקות הקרובות... אנא... התחנן אישי: אתם מוכנים לעזור לי לסיים את זה עד חצות?? רבה יצחק מיד הורה לילדי כיתה ג' לרוץ לטבול ידיים באמה שעוברת על ספתן הבית... היינו המומים... לא היה לנו אפילו זמן להתרגש... וכבר כל אחד מאיתנו קיבל... ילדי כיתה ג' קיבלו חלה חמץ אחת גדולה... ואנחנו ילדי כיתה ב'... כל אחד קיבל חלה אחת מצה... אני קבלתי רבוכה... יענקי קיבל ריקיון... (חלת חמץ אחת גדולה כמו עשר חלות מצות)... ברכנו המוציא ואשר קדשו במצותיו וצונו על אכילת לחמי תודה (?) אכלנו בהתרגשות עצומה... איזה הפתעה!!! מי האמין שנזכה עוד בערב הזה לכזו זכות!!! לאכול תודה לפני ה'...

ואז לפתע!!! הורגשה תחושת שלווה... פתאום כל הכהנים שרצו עד עכשיו במהירות עצומה (עקב בצד גודל) בבת אחת הם נראים ניוונים... רבה יצחק סימן לנו: כן... כנראה שהגיע חצות!!!! הנה... אתם רואים... עכשיו מתחילה החלוקה של החזה ושוק של שלמים לכהנים... שאת זה אפשר לאכול לפני ימים ולילה אחד... אנחנו לבנתיים נתחיל לשנן את המשניות טהרות שלמדנו... ובעזרת ש' בעוד כמה שעות יגיע בוקר וכל ילד יקבל אישור ללכת ללשכת החותמות ולרכוש פרידה אחת עוף להקריב בבית ה'... ואז נפרוש לאחת האכסניות ונעשה מסיבה לפני ה' ב"אתר די ביה יחדון רוחין ונפשין וזמרון לך שיריין ורחשיין..." אשרי עין ראתה כל אלו הלא למשמע און דאבה נפשנו... שיבנה בית המקדש במהרה בימינו...

אל תתפעל משיווק מוצלח שבנוי על...

שקר...

שנה שעברה בתשעה באב עיינתי בספר יוספון... וכידוע: אחד הדברים היותר צורמים שם בספר זה התיאור אודות ה"צדקות המופלגות" של מ"טו"ס... הוא מסביר לך כמה מ"טו"ס היה איכפת הרעב והסבל של העם היהודי ואיך שהוא רצה לעזור ולהציל אותם מאותם ביריונים... (כידוע: אותו יוספון היה יהודי שנלקח בשבי של חיל מ"טו"ס ומשם הוא כתב את הספר הזה... האם הוא התכוין ברצינות למה שהוא כתב או שזה בשביל לרצות שם מישהו?? לא ברור...) ואני קורא את זה ומתפוצץ!!! כי אנחנו קבלנו מהו"ל מ"טו"ס זה אחד הרשעים הכי גדולים שקמו על עם ישראל ועונשו מפורש במסכת גיטין... **ופתאום נפל**

לי האסמינו!!!

אם מ"טו"ס שהיה כ"כ רשע... בכל זאת יוספון הצליח לשווק אותו ולהסביר אותו ולנמק עד כמה הוא ישר וטוב לב... אז תנסה לחשוב על אותם ביריונים שהיו שם בירושלים שהם היו אחראים על כל השנאת חיים והרעב והסבל הנוראי שהיה שם... תסמוך עליהם שגם להם היה יוספון משלהם!!! ס"ט"ס כמה שהם היו רשעים... עדיין מ"טו"ס היה יותר רשע מהם... ואם יוספון הצליח לעשות ממנו צדיק... אז אני ממש לא אתפלא אם רוב האזרחים התמימים בירושלים הסתובבו בתחושה שהביריונים זה האנשים הכי צדיקים וטובים וישרים בירושלים וכל מי שניסה להתנגד אליהם הוא הרשע והוא עוכר ישראל...

כלומר: אם כעת אנחנו קוראים את אגדות החורבן ואנחנו יודעים שהיה מצד אחד הליגנר רבי יוחנן בן זכאי ומהצד השני היו הני ביריונים... שיהיה לך ברור שבירושלים דאז המפה היתה נראית הפוך לגמרי!!! יש פה הליגנר ביריוני... שהם עובדי ה' הגדולים והם הנאמרים לה' ולתורתו... ויש פה עוד איזה ריב"ז שכנראה לא לגמרי הולך בדרך הישרה... ברור שכך זה הצטייר... (אחרת ביהמ"ק לא היה נחרב...) בקיצור: מ"טו"ס צדיק... גם הנהו ביריוני צדיקים מופלגים... כל אחד ואנשי השיווק שלו... ימים יגידו ושנים יחלפו... ויום אחד עם הנצח יפתח את הגמ' ומשום מה הוא לא מכיר את הצדיקים המדוברים... לצדיקים האלו קוראים ביריונים רשעים... ומ"טו"ס הרשע הגדול ביותר...

ואני צריך לנחש שהיה פעם מישהו שחשב שהם צדיקים!!! ללמדך: שאנחנו חיים אמנם בעולם השקר והשקר שולט כאן בעולם הזה... אבל גם לו יש גבול!!! במבחן ההיסטוריה יום אחד האמת מתגלה ואף אחד לא מתבלבל לחשוב מי צדיק ומי הרשע... גם אם יוספון לא גומר להלל ולהספיד את מ"טו"ס אף אחד מאיתנו לא מועה שהוא היה הרשע הגדול ביותר בעולם...

הנהו ביריוני... בטח בשעתו הם היו מוקפים בהילת קדושה וטהרה וקנאות ודבקות במקדש ה'... והיום אף אחד לא מתבלבל לרגע שלא להפגות אליהם אצבע מאשימה שהם היו רשעים גמורים וסיקריקים... אז אנא... גם אם אתה רואה מישהו שמצליח לעת עתה לשחק את המשחק... יש לו את האמצעים איך לשווק את עצמו ולתת תחושה שהוא הטוב והמוצלח... זה טוב לשעתו!!! אבל ברגע אחד משיח יגיע והוא יסיר את הלוט הלוט על פני כל הצבועים והרמאים... ועל זה נאמר: "יאותי רשע ערין ומתערה כאזרה רענן ויעבור והנה אינו ואבקשהו ולא נמצא..." ואשר ע"כ: "שמור תם וראה ישר כי אחרית לאיש שלום..." אל תמהר לסגוד לכל האנשים שבשם עולם השקר מצליחים להרים ראש... כי בסוף "ייעבור והנה אינו ואבקשהו ולא נמצא..." מי שבסוף בסוף נרשם בדפי ההיסטוריה זה מי ש"שמור תם וראה ישר כי אחרית לאיש שלום..." עדיף לא להיכנס לפרטים... כל אחד ישקע ברעיוניו ויעביר לנגד עיניו את הדוגמאות שצפות לו מול העיניים על אנשים שלוקחים לעצמם "אדרת שעה" בדרכים של שקר... שלא נושפע מהם... שלא נתפעל מהצלחותיהם כי בסוף בסוף שמור תם וראה ישר!!!

שעת לימוד בבין הזמנים שווה ל.....

באחד מימי בין הזמנים נגיש אלי בחור בן עליה ושאל אותי בכאב לב שאלה פשוט מתוקה... אסור לי יותר מידי להתלהב על חשבון הכאב לב שלו... אבל מה אעשה... אשריך ישראל... זו שאלה שמסתמא הרבה בני עליה יזדהו איתה. ובכן: השאלה כדלהלן: אני ב"ה משתדל לשרוד את בין הזמנים ואני איכשהו שורד אותם... אני משתדל להתנהג כמו יהודי... וללמוד תורה ולשמור תורה ומצוות אבל!!! אבל אין לי טיפת מוטיבציה...

כי תחשוב שבאמצע הזמן אני מסוגל להגיע לפסגות גבוהות בעבודת ה'... אני מסוגל להגיע להתמדה של 12 שעות ביום אחד... אני מסוגל להגיע להספק של עשרות דפי גמ' מידי חודש... תפילות במתינות ומעומק לב... דקות בה'... הכל... **ואילו בבין הזמנים???** איהה... אני מחזיק בשיניים ובקושי מצליח לגרד איזה כמה שעות בודדות בלימוד...

בקיצור: לא אגזים אם אומר שאם ניקח את כל ההישגים הרוחניים שלי לאורך שלושת השבועות של בין הזמנים... יתכן שאני יכול לעשות את כל זה **ביום אחד** באמצע זמן אלול... לדוגמא: אם נתרגם את זה לשעות... אם ניקח את כל השעות שאני לומד בכל הבין הזמנים ביחד זה יגיע לבקושי יום או יומיים שאני לומד באמצע הזמן בישיבה... ממילא אין לי טיפת מוטיבציה... **כי תחשוב:** זה כמו אזרח ישראלי שהיה רגיל להרויח 30 שקל לשעה בשכר מינימום... והנה יום אחד הוא "נפל" באיזה מדינה נחשלת כמו נאפל... וכאן מקבלים 30 שקל לתשע שעות עבודה מפרכת באפס תנאים בלי מים וחשמל... זה מוציא אותך מדעתך!!! אני עובד פי עשר יותר קשה ומרויח עשר אחוז ממה שהרווחתי...

אז דבר אני... באמצע הזמן אני יכול ביום אחד ללמוד 12 שעות... וזה יוצא לי ספונטני... מהשורול... בלי להתאמץ... וברגע שמגיע בין הזמנים אני נלחם בעור שיני להצליח לגרד איזה שלוש שעות ביום וכולי האי ואולי

נו באמת... מה זה שלוש שעות בשבילי?? אני לא מצליח להרגיש סיפוק בזה... זה אצלי הרבה מתחת השכר מינימום של אמצע הזמן...

מישהו מזדהה עם השאלה הזו? מי שמבין מבין...

ובכן מה התשובה?? אז קודם כל תן לי לתת רקע קצר:

בשבוע שעבר בהשגחה פרטית שיחזרתי מאמר על מלחמת מדין... על העסק הגדול שהתורה עושה מהביזה... ובאמת השבוע מישהו העיר את תשומת לבי **לקושיה עצומה:** בפרשתנו התורה מספרת לנו על מלחמת סיחון ועוג... ושם רש"י מבאר במקום שביבות סיחון נאמר בווננו לנו, לשון ביה, שהיתה היבבה עליהם ובוזיים איש לו, וכשבאו לבית עוג כבר היו שבעים ומלאים, והיתה בויה בעיניהם, ומקראין ומשליכין בהמה ובגדים ולא נטלו כי אם כסף וזהב, לכך נאמר בווננו לנו לשון ביוין... כתוב כאן שבמלחמת עוג כבר זהו... עם ישראל היו כבר שבעים ומלאים מהביזה... כבר לא היה להם מה לעשות עם זה... ולכן הם היו משליכים את הבהמה והבגדים ונטלו רק כסף וזהב...

השאלה זועקת עד לב השמים: הרי מלחמת מדין היתה אחרי מלחמת עוג... (משהו כמו

שלושה חודשים לאחמ"כ פחות או יותר) ודווקא בבית מדין עם ישראל עשו עסק מהביזה... אוהו אוהו אוהו עסק... עשרות פסוקים מוקדשים לבית מדין... על הלוכת טבילת כלים נלמד מהסירה והמחבתות של ג'אלמה המדינית שלאנשי הצבא היה ממש בווער להביא הבייתה ולהכין פתיתים דווקא מהמחבת שהיא הכינה בו... וכל הרשימות הממוספרות של הבקר והחמורים ונפש אדם וכו' (כפי שהוזכר בשבוע שעבר, חוץ מגמלים שזו טעות... לא היו ש גמלים...) **אז מה הפשט בזה??** אם כבר במלחמת עוג ישראל היו שבעים ומלאים ולקחו רק כסף וזהב ואת הבהמה והכלים הם השליכו... אז מה קרה במלחמת מדין שפתאום עם ישראל רצים לשוק הפשפשים ומחפשים לקנות ולהגעיל סירים וסכו"ם יד שניה שהגיעו מעזבון מדין... מה קרה פתאום? אתמול היה מלחמת עוג... השאררתם שם את הכל לאספני מתכות ועכשיו פתאום כולם עטים על השלל?? עד כדי כך!!! שמה רבינו צריך לצאת במיוחד מהמחנה כי הנערים התחילו לחטוף מהשלל ומשה רבינו צריך לעשות סדר... (כך מובאר ברש"י שם...) רבש"ע: אתמול היה מלחמת עוג ולא הסתכלתם על הביזה... השאררתם רפתות מלאים בבקר וצאן וחמורים ולא רציתם את זה... ואילו במלחמת מדין דווקא הבהמות והחמורים מקבלים חשיבות עליונה וסופרים אותם כמו אתרוגים... (ואולי דווקא הספק הזה שממע שהם היו פחות חשובים... וגם אותם אנשי הצבא הקריבו לה'... איש אשר מצא אצעה וצמיד טבעת וכו' ונקרב את קרבן ה')

זו שאלה עצומה!!! (לא שמעתי שמישהו מדבר על זה) **ומה התשובה???**

יש הבדל תהומי בין הביזה של מלחמת סיחון ועוג לביתה של מלחמת מדין... בכל מלחמה רגילה... הביזה זה סוג של הפקר... סוג של בוזבוז... היות וכבשנו את סיחון ועוג... ממילא הרכוש שלהם נהיה ללא בעלות וכל אחד יכול לזכות בזה... ממילא יש פה נטו שיקול ענייני... אם יש לי מה לעשות עם זה מה טוב... ואם לא אז לא... (זה כמו שאתה מוצא איזה כורסה ליד הפח... יש לך מה לעשות עם זה?? תינהג... אין לך מה לעשות עם זה??... תשאי את זה שם לעוד לקוח מרוצה...) זה מה שהיה בביתה של סיחון ועוג!!! נטו עניין של רכושנות... במלחמת סיחון היה להם מה לעשות עם הביזה... ובמלחמת עוג כבר לא... יש לי כל!!! לעומת זאת!!! מלחמת מדין זו מלחמה מסוג אחר לגמרי לגמרי... פה הנושא הוא **נלקום**

נקמת ה' במדין!!! המדיינים הכריזו מלחמה נגד ה'... הם רצו לעשוק ולקחת לאבא שבשמים את

הילדים שלו... שהבנים של ה' יצאו מחיקו ויעברו לרשות המדיינים החוטאים... כעת יש פה כביכול פצע... שהדבר היחיד שיכול לאחות אותו זה לנקום נקמת ה'!!! איך נוקמים נקמת ה'??

כאן יש עניין עקרוני להפוך את הקערה על פיה!!! והמדיינים שחשבו לקחת מה' את בניו... הרי בניו של ה' יקחו את מדין אליהם!!! ובמה זה מתבטא?? בזה שכל הרכוש של מדין עובר לרשות ישראל... (בספר איוב זה נקרא **"חמל בלע אוננו"** מי שבלע את חילו של משהו... דין הוא להקיא אותו ממנו ולהחזיר את זה לבעלי המקור) ממילא החמורים והסירים המחבתות של מדין **זה לא עניין רכושני!!!** אלא עניין עקרוני שהחמור הזה שעד כה היה ברשות מדין... יעבור **לרשות ישראל!!!** יש עניין בעצם נוכחותו של חמור **שעקר** מרשות מדין **ועבר** לרשות ישראל... בזה מתקיימת נקמת ה'... הטראסק הגדול והעסק סביב החמורים והבקר והצאן ונפש אדם זה בכלל לא היה עניין של רכוש ונכסים... זה היה עניין ב"הנוקם את נקמתנו" בעצם ה"ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם..."

לכפי מה הדברים אמורים??

בחור בן עליה שעמל בתורה באמצע הזמן בישיבה זה נכס!!! כמובן שיש אחד שלומד יותר ואחד שלומד פחות... ממילא זה רוכש לעצמו יותר נכסים וזה פחות משקיע... כל זה באמצע הזמן... הלימוד באמצע זמן זה בבחינת ביזת סיחון ועוג... חטוף ואכול... מה שתרכוש זה שלך...

ואז מגיע בין הזמנים!!!! בבין הזמנים הביזה היא מסוג אחר לגמרי...

זה לא ביזת סיחון ועוג... אלא ביזת מדין... וברגע שיש לך עסק עם מלחמת מדין!!! אוהו... על כל חמור בודד יש מאבק איתנים... על כל בקר יש שבע עשרה קופצים... (תעשה אתה את חשבון... 36.000 בקר צריכים איכשהו להתחלק בין שש מאות אלף איש) מה קרה?? פשוט מאוד: **כאן זה לא ביזה!!!** כאן זה לא עניין של רכוש ונכסים... כאן זה עניין של נקמת ה' במדין!!! **על אותו משקל:** באמצע הזמן... כשאתה מצליח ללמוד ביום אחד 12 שעות זה גיוואלדיג...

זה נכס לכל החיים!!! זה ביזת סיחון ועוג...

אבל בבין הזמנים התמונה משתנית... בבין הזמנים לשבת וללמוד ולהישאר נאמן לה' זה כבר לא עניין של נכס... פה יש על הנשמה שלך קרב צמוד!!! קליפת מדין רוצים לגנוב אותך לצידי... ואבא שבשמים רוצה אותך אצלו... וכשאתה מצליח לקושש חמור אחד - שעה או שעתיים של לימוד בתוך הטהריות הנהנתנית של נוסח וקיש נוסח 2022... זה לא עוד איזה שעת לימוד! זה לא איזה סקר שהצלחת לבזוז מלחמת עוג... לא!!! זה להצליח להוציא חמור מרשות מדין לרשות גבוה... הצלחת להוציא שעה מרשות "יוני יולי אוגוסט" והכנסת אותה לזמני תשובה ממשמשים ובאים... זו לא עוד שעת לימוד!!! זו שעה של נקמת ה' במדין!!! זו שעה מכוונת שטמון בה תעודת נצחון!!! הצלחתי להחזיר לה' יום נוסף שכמעט... כמעט נלקח ממנו... זה שאתה בחור שמוך ושומר על העיניים לאורך הזמן בישיבה זה בהחלט נכס!!! זה ריווח כולו שלך... אבל אם אתה מצליח לשרוד עוד יום בשמירת עיניים **בבין הזמנים**... תבין שזה לא עוד יום של שמירת עיניים... זה עיניים של רווח הדר בעיר שכמעט מה יעשה הבן ולא יחטא... זה עיניים שכמעט נלקחו לה' ואתה מאנשי הצבא איש חרבו על ירכו בקדושת הברית שהצלחת לקיים "ונקרב את קרבן ה'" והצלחת להשיב את העיניים הטהורות שלך חזרה לרשותו של ה'... ממילא אין שום פרופורציות בין חמור אחד בודד במלחמת מדין לבין מאה חמורים בבית סיחון ועוג...

אין שום פרופורציות בין שעת לימוד שהצלחת לחטוף מיום סמרטוטי בבין הזמנים לבין שמונה שעות לימוד במשך הזמן בישיבה... אמנם אנחנו לא מחפשים אתגרים מסוג שכזה... אנשי הצבא לא שישו לצאת למלחמת מדין... משה רבינו היה צריך למשוך אותם לשם בכח... את מלחמת בין הזמנים אנחנו לא בוחרים... אבל זו עובדה!!! ומשנה לשנה זה נהיה יותר מתיש... זה ממש בבחינת "ואת העם העביר אותם מערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו..." כולם מוכרחים לתפוס את מקל הנידונים ולצאת אל הבלתי נודע... (האם הכרח הניס מהתענוג הזה או לא? זה לא נושא... העיקר **כולם** נוסעים כי **כולם** מתגבשים ו**כולם** חייבים לשכור מתחמים כי כולם עושים...) והניסיונות אורבות!!! והמלחמה בעיצומה... ובלעם מנצח על המערכה... הוא אלוף בלדעת איך להכעיס את ה'... הוא יודע שאלוקיהם של אלו שונא הפקרות... והוא יודע לדגור על הייבלת הזו!!! ובינינו... עם יד על הלב... זו אחת הנקודות הרגישות אצלנו... יש לנו יצר להפקרות...

והדאצ'ה המודרני של דורנו מספק את ההפקרות הזו באלגנטיות...

אני רוצה להגיד לך משפט קצת מוזעזע שמישהו אמר לי... תחשוב על זה... יש כאלו שבמשך השנה יש עליהם עומס של לימוד... כל השנה הוא לומד בעמל ויגיעה ובתמדה עצומה... עכשיו הגיע דאצ'ה... במה מתבטא הדאצ'ה?? שהוא לומד פחות בעיין... ופחות שעות... מרשה לעצמו לדבר שיחת חולין... וכך היה נראה הדאצ'ה של גדולי ישראל...

דא עקא!!! שבדורנו... היות ונדרש מאיתנו להשיקע הרבה אנרגיות בקדושת ישראל... בזהירות מול כל מיני רחות זרות שלא יחדרו אלינו... אז עמוק עמוק בתת הכרה ישנה מין תחושה שאם כעת הגיע הדאצ'ה אז תן לי הפוגה... תרשה לי להיות קצת פחות קדוש...

כן... כמו שמי שלמד כל השנה... בדאצ'ה הוא יכול ללמוד פחות...

אז מי ששומר על קדושתו כל השנה... בדאצ'ה הוא יכול להרשות לעצמו להיות קדוש קצת פחות... עפרא לפומיה!!! כמובן שאף אחד לא באמת אומר את זה בפירוש... אבל אם תעשה ניתוח לב פתוח... תגלה שבאיזשהו מקום התחושה הזו קיימת לנו... מה שנקרא "תוריד עומס"!!! והיות ואחוז נכבד מהעומס שלנו בדור זה מתבטא בשמרנות וזהירות עומק בלב

יש כזה פזילה לבין הזמנים... שיאלה... שוברים חומות...

אז זהו שלא!!!! זה בדיוק המלחמת מדין שאנחנו מתמודדים איתה מידי שנה בבין הזמנים... וגם הבן עליה נמצא בניסיון הזה...

יש פה קרב על נפשו של בנו של ה'! מישהו פה רוצה לבצע מחטף על חשבון אבא שבשמים... ממילא כל חמור שאתה מצליח לגאול ממנו... כל שעה נוספת של שמירת עיניים בקנאות ואי כניעה לקרוב משפחה שלא מבין מה הבעיה ללכת ל... זה לא סתם נכס... זה תרומת מדין!!! הביזה היחידה שהיה לה דין של תרומה זה ביזת מדין... אל תזלזל במחבת של מדין... נכון שזה כככולא מחבת... אבל זה מחבת שיוצאת מרשות מדין ונכנסת לרשות ישראל!!! על אותו משקל: אל תזלזל בעוד דקה נוספת של תשובה ועזיבת החטא בבין הזמנים... זה לא תשובה נוסח עש"ת... זה תשובה של "ואכלת את שלל אויביך..." אתה מחזיר פה לאבא שבשמים אצעה וצמיד שבהם רצו להוציא אותך מרשות מקום ואתה מחזיר את זה ל"ונקרב את קרבן ה'..."

כמובן שהמסר הזה הוא קריטי לא רק לבן עליה שהבאתי מקודם שלא מספיק מעריך שעה אחת של לימוד בבין הזמנים... המסר הזה גם נכון לאותו בחור מתמודד שרואה את האחרים איך שהם קוצרים הישגים רוחניים... ואני כל הזמן ממשיך לדשדש פה בביצה של מלחמת היצר... אבל לא!!! גם אם אתה רואה שאחרים מרויחים מיליונים של צאן ובקר בבית מדין ועוג... אבל במלחמת היצר כל חמור ממוספר... לכל סיר ומחבת ואצעה וצמיד יש "ונקרב" שלה... זה מטען של נקמת ה'!!!

בחור בן עליה: קח את המסר הזה איתך לבין הזמנים... ואל תזלזל בשעת לימוד בודדת וגם לא בעמידה חלקית בניסיון... כעת כל דבר כזה מצולם בגדול!! נכון... כשיגיע זמן אלול זה יהיה מינימום... אבל עכשיו הקב"ה מחשיב את זה מאוד מאוד... מי כמון יודע עד כמה...